

Hobby, passie of gewoon overdreven?

Omdat ieder verhaal nou eenmaal een begin moet hebben, start ik maar met de opmerking, dat ik mezelf niet gek vindt. Hoewel, diverse familieleden en vrienden beweren juist het tegendeel. Het zal er wel mee te maken hebben dat ze niet begrijpen, dat ik in de omgang met mijn Japanse nachtegalen (want daar gaat het om) net iets fanatieker ben dan anderen misschien zouden zijn.

Inderdaad: ik heb Japanse nachtegalen en dat best wel al heel lang. Verschillende jaren heb ik bij de kweek van die vogels het gevoel, dat ik wel in de Champions League van kwekers thuis hoor (ik heb er wel eens 7 in een seizoen groot gekregen) maar andere jaren..... nou dan is het gewoon prut.

Laat ik bij het begin beginnen: in mijn mooi beplante volière (diverse potten met grote, weelderige klimop; aan de buitenkant een druif, mooie schaduwpartijen van een boom, zit een koppel nachtegalen, dat al enige jaren bewezen heeft dat ze jongen kunnen grootbrengen. Kunnen dus, maar het is ieder jaar toch weer afwachten of alle omstandigheden zodanig zijn, dat het ook gebeurt. Aan mij zal het niet liggen, neem ik me ieder jaar voor, en ik probeer de hele inrichting van de volière zo optimaal mogelijk te maken voor de nachtegalen: veel groen, een vredig koppel putters als gezelschap, royale nestgelegenheid en, omdat ik niet meer werk, vanaf de morgen tot de avond een vijfsterrenverzorging: vers water, regelmatig onderhoud in de volière, goed, afwisselend voer, kortom, het verblijf van de nachtegalen lijkt een Kurhaus onder de volières.

Nu ik het zelf zo lees besef ik dat buitenstaanders het misschien toch wel een beetje als gekkenwerk kunnen zien, maar ja, wie heeft geen gebreken? In ieder

geval, wel of niet dank zij mijn inspanningen begonnen de nachtegalen begin mei met de nestbouw, vervolgens met het leggen van 4 eitjes en verderop in mei bleken die bevrucht en verschenen vier gretige jongen.

De dames en heren in het nest krijgen een menu dat past bij hun stand: levende wasmotten, diepvries (in stukken geknipte) wasmotten, krekeltjes in diverse maten, diepvriespinkies, witte meelwormen, kortom, wie zou daar niet groot van groeien (om de pindakaasreclame maar even te citeren)? Op de foto's liggen de jongen dan ook voldaan met een vol buikje te wachten op de volgende voederronde van hun beide ouders.

Dat is namelijk altijd al zo'n puntje: de man erbij laten of apart zetten? Zal hij meebroeden of de pop storen? Gaat hij meevoeren of achter de pop jagen om haar opnieuw te bevruchten? Gelukkig, al snel bleek dat de man als jonge vader-in-spe een ruime voldoende scoorde. Zo groeiden de jongen, ze groeiden en

groeiden tot ze op de dertiende dag (!!) het nest verlieten. Dat is, vind ik, te snel: ze zijn nog totaal afhankelijk, niet mobiel, vliegen nauwelijks, “kruipen” tegen de draad op, en vallen naar beneden en wat dan gebeurt is de schrik van iedere kweker: dood. Zo bleven er uiteindelijk twee jongen over, die hier gebroederlijk (of gezusterlijk) naast elkaar zitten.

Grote moeite, klein succesje, maar wat daarna gebeurde, was ronduit tragisch. Bij het volgende nest (drie eitjes, drie jongen) bleken de ouders het voeren plotseling verleerd te hebben met als gevolg dat de ene na de andere jongen het leven liet. Ik zag me dus genoodzaakt in te grijpen en wel stevig: het enig overgebleven jong uit de volière over te brengen naar een binnenkooi en hem/haar daar met de hand te voeren. Dat wil zeggen (en ik begin toch wat meer begrip te krijgen voor de mensen die zeggen dat het gekkenwerk is) vanaf 's morgens als het licht wordt tot 's avonds zeg maar ieder uur de sperrende vogel iets in zijn bek stoppen.

Zoals een goede pleegvader betaamt let ik natuurlijk op voldoende variatie in het menu. Pinkies werden afgewisseld met kleine krekeltjes, later in plakjes gesneden diepvries wasmotten en kevertjes van meelwormen. Mijn vrouw voelt niets voor het voeren van dat “scharminkel”, mijn beide zonen zijn niet thuis, dus vraag ik hulp van een vogelvriend, die genegen is om het nachtegaaltje om de twee uur te komen voeren op momenten dat mij dat niet lukt.

Een collega-kweker komt op bezoek en spreekt de legendarische woorden: “Wat höbste noe weer veur ein müsje dao zitte?” En ik maar trots zijn

Zo groeit het jong, wordt iedere dag een beetje groter, zelfstandiger, probeert op de rand van het nest te komen en vliegt na 13 dagen uit. Nou ja, niet letterlijk uitvliegen, want daarvoor is de kooi een beetje te klein, maar meneer (want later blijkt het een mannetje te zijn) verlaat toch het nest en springt van stok naar stok. Opvallend in het hele groeiproces is, dat het jong mij als zijn moeder beschouwt: telkens als ik in zijn buurt kom (nu nog trouwens) meent hij eten te krijgen en maakt hij bedelende geluiden. Hij reageert op mijn lokfluiten alsof ik zijn vader ben.....Vader en moeder tegelijk dus.

Maar eind goed al goed, met hulp toch maar mooi een nachtegaal op de stok gekregen. Het kost moeite, maar dan heb je wel wat....Dit namelijk:

P.s. Laat nou een paar weken na dit schrijven nog zo'n situatie ontstaan: weer een jong (ditmaal een vrouwtje) dat niet gevoerd werd en weermet de hand groot-getrokken

Fred Haagmans